

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/237/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110222283
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3110222283.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v právnej veci navrhovateľa: U. G., trvale bytom R., ul. Š. X. XX, zastúpený zástupcom: CHARGE DAVOUÉ UJJ s.r.o., so sídlom v Trenčíne, ul. Legionárska 14, proti odporcovi: Slovenská republika, v konaní zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 20.583,47 eur.

II. Súd návrh vo zvyšnej časti z a m i e t a .

III. Žiadny z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 24.08.2010, ktorý bol Okresnému súdu Trenčín doručený dňa 25.08.2010, v spojení s podaním zo dňa 07.07.2011 (označenom ako doplnenie žaloby, oprava chýb v písaní a úprava žalobného petitu), proti odporcovi domáha, aby súd rozhodol o splnení povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu majetkovej škody vo výške 14.643,37 eur, náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 27.150,81 eur a náhradu trov obhajoby vo výške 3.294,92 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaná suma je spolu 45.089,10 eur.

Tento návrh odôvodnil tým, že odporca je zodpovedný za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 3T/147/2007 zo dňa 25. apríla 2008 bol navrhovateľ oslobodený podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby Krajskej prokuratúry v Trenčíne sp.zn. 1Kv 51/2006 zo dňa 11. decembra 2007 podanej pre údajný trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písmena a), b) ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a údajný trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, ktorých sa mal dopustiť na základe skutkovej vety obžaloby. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/57/2008 bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajskej prokurátorky zamietnuté. Právnu skutočnosťou pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je jeho vzatie do väzby a oslobodenie spod obžaloby. Vo výkone väzby bol navrhovateľ neústavne a nezákonne na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín č.k. 0Tp/24/2007 od 16.februára 2007 do 9.novembra 2007, z ktorej bol prepustený na základe uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6To/79/2007. Navrhovateľ bol zamestnaný v spoločnosti Program spol. s r.o. na prevádzke v Q.. Jeho priemerný čistý príjem za 12 mesiacov v roku 2006 bol vo výške 5.718,91 eur, priemerný hrubý príjem za 12 mesiacov v roku 2006 vo výške 7.331,84 eur, čomu zodpovedá priemerný mesačný príjem vo výške 610,99 eur brutto, resp. 20,37 eur na deň. Skutočná majetková škoda počas výkonu väzby od 16. februára 2007 do 9. novembra 2007, t. j. za 8 mesiacov a 9 dní predstavuje sumu 5.071,25 eur (8 x

610,99 eur + 9 x 20,37 eur). Ušlý zisk za obdobie od 10. novembra 2007 do 9. mája 2008 predstavuje čiastku 2.248,02 eur. Po prepustení z výkonu väzby bol totiž navrhovateľ bez zamestnania a príjmov a poberal len dávku v nezamestnanosti od 10. novembra 2007 do 9. mája 2008 spolu vo výške 1.438,62 eur za 181 dní (7,95 eur x 181). Rozdiel medzi denným priemerným príjmom vo výške 20,37 eur a príjmom dávky za deň vo výške 7,95 eur je 12,42 eur na deň, čiže za 181 dní rozdiel predstavuje sumu 2.248,02 eur (12,42 eur x 181). Ušlý zisk za obdobie od 10. mája 2008 do 1. augusta 2008, t. j. 83 dní predstavuje sumu 1.690,71 eur (83 x 20,37 eur). Ušlý zisk za obdobie od 1. augusta 2008 do 31. mája 2009 predstavuje čiastku 4.411,41 eur. Od 1. augusta 2008 do 31. mája 2009, t.j. 10 mesiacov bol totiž navrhovateľ zamestnaný vo firme Elegance, s.r.o. na polovičný pracovný úväzok so mzdou dosiahnutou za mesiace august 2008 až december 2008 úhrnom vo výške 809,80 eur a so mzdou dosiahnutou v mesiacoch január 2009 až máj 2009 úhrnom vo výške 888,69 eur. Spolu mzda za 10 mesiacov dosiahla čiastku 1.698,49 euro (809,80 eur + 888,69 eur), čomu zodpovedá priemerná mzda za mesiac vo výške 169,85 eur (1.698,49/10). Rozdiel medzi priemerným príjmom vo výške 610,99 eur za mesiac a príjmom u zamestnávateľa Elegance s.r.o. vo výške 169,85 eur za mesiac predstavuje sumu 441,14 eur za mesiac a za 10 mesiacov sumu 4.411,41 eur. Ušlý zisk za obdobie od 1. júna 2009 do dňa 31. júla 2009, t.j. 2 mesiace predstavuje sumu 1.221,98 eur (610,99 eur x 2). Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe najmenej 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy, t.j. suma 625,37 Sk (18.761/30), a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky bola podľa Štatistického úradu SR v roku 2006 vo výške 18.761,- Sk. Počet dní výkonu väzby u navrhovateľa predstavuje spolu 327 dní. K uplatnenej nemajetkovej ujme uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 4 a nasl. citovaného zákona si navrhovateľ uplatňuje vo výške štvornásobku 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy, t.j. 83,03 eur (4 x 625,37 Sk) s prihliadnutím na osobu navrhovateľa, doterajší jeho život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť obvinenia z trestného činu a následkov, ktoré mu vznikli v jeho súkromnom živote, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nemu došlo v súvislosti so závažnosťou trestného obvinenia proti jeho osobe. Navrhovateľ si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy za 327 dní väzby vo výške 27.150,81 eur (327 x 83,03 eur). Podľa § 18 citovaného zákona si navrhovateľ uplatňuje aj právo na náhradu trov konania (obhajoby) a to podľa špecifikácie obsiahnutej v žalobnom návrhu za úkony právnej pomoci úhrnom vo výške 3.032,11 eur a náhradu cestovného a náhradu za stratu času úhrnom vo výške 262,81 eur. Vyčíslená suma 45.089,10 eur tak pozostáva z majetkovej ujmy a ušlého zisku vo výške 14.643,37 eur (5.071,25 eur + 2.248,02 eur + 1.690,71 eur + 4.411,41 eur + 1.221,98 eur), z nemajetkovej ujmy vo výške 27.150,81 eur a z trov právneho zastúpenia (obhajoby) podľa § 18 zák. č. 514/2003 Z.z. vo výške 3.294,92 eur (3.032,11 eur ako odmena za úkony právnej pomoci + 262,81 eur ako cestovné a náhrada za stratu času).

Zástupcovi odporcu bol návrh doručený dňa 11.05.2011. Dňa 02.06.2011 bolo súdu doručené písomné podanie zástupcu odporcu, v ktorom uviedol, že žalobný návrh považuje odporca za nedôvodný v celom rozsahu. Na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je potrebné kumulatívne splnenie troch zákonom predpokladaných podmienok, a to udalosť, ktorá môže mať za následok vznik škody, vznik samotnej škody a predovšetkým príčinná súvislosť medzi škodovou skutočnosťou a škodou. V konaní o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe môže byť úspešný len ten navrhovateľ, ktorý preukáže tri skutočnosti zároveň. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu, pričom nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale vždy sa vyžaduje dôkaz o jej existencii. Odporca má za to, že v danom prípade nedošlo k naplneniu všetkých troch zákonných podmienok. Navrhovateľ nepreukázal vznik škody v rozsahu, v akom si ho nárokuje. Taktiež podľa názoru odporcu neuniesol dôkazné bremeno pri preukázaní príčinnej súvislosti medzi konaním, resp. rozhodnutím orgánu verejnej moci vo veci a vznikom prípadnej ujmy na strane navrhovateľa. Je nepochybné, že trestné stíhanie a v jeho rámci výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady pre jeho osobný život. Trestné stíhanie a výkon väzby, ktoré sú realizované v rozpore so zákonom, sú spôsobilé vyvolať popri vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 5Cdo/150/2003 zo dňa 20.10.2005 vyslovil právny názor, že pozbavenie osobnej slobody, ktorá je ústavne chránená, má svoj rámec a pravidlá. Do väzby možno vziať len obvinenú osobu, a len na základe rozhodnutia súdu. Preto ak v čase rozhodnutia o väzbe sú splnené zákonom predvídané podmienky, ide o zásah zákonný, a preto aj oprávnený. Za predpokladu, že v dôsledku nových dôkazných skutočností je trestné stíhanie voči obvinenému zastavené, nemožno rozhodnutie o väzbe následne považovať za rozhodnutie, ktorým došlo k neoprávnenému zásahu do práv takejto osoby. Pokiaľ teda orgány činné

v trestnom konaní aplikujú ustanovenia Trestného poriadku a postupujú počas trestného stíhania a pri vzatí do väzby v súlade so zákonom, nejde o neoprávnený zásah, a to ani v prípade, ak následne dôjde k zastaveniu trestného stíhania. Z uznesenia sudcu pre prípravné konanie o vzatí do väzby je zrejmé, že v čase rozhodovania o väzbe boli splnené všetky jej zákonné predpoklady a navrhovateľ závažnosťou obvinenia, ktoré bolo vznesené na podklade jeho opoznania a nahlásenia poškodenými Jurajom Krajčovičom s manželkou, a okolnosťami prípadu, za ktorých sa o väzbe rozhodovalo, nedal vo veci konajúcemu prokurátorovi, ktorý podal návrh na vzatie obvineného do väzby, a najmä sudcovi pre prípravné konanie inú možnosť, ako vziať navrhovateľa do väzby podľa 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Vzhľadom na závažnosť vznesených obvinení a hrozbu vysokého trestu v prípade preukázania viny, ako aj na skutočnosť, že viacero páchatel'ov skutku, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, nebolo v čase vzatia navrhovateľa do väzby stotožnených, existovala reálna obava z pôsobenia obvineného nielen na už obvinených, ale ja na doposiaľ neustálených páchatel'ov, resp. iné aktivity smerujúce k mareniu vyšetrovania. V konečnom dôsledku toto odôvodnenie svojim rozhodovaním potvrdil aj Krajský súd v Trenčíne, ktorý z rovnakých dôvodov najprv zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby a neskôr i potvrdil uznesenie okresného súdu o predĺžení väzby navrhovateľa. Až uznesením zo dňa 09.11.2007, sp.zn. 6Tpo/79/2007, vyhovel krajský súd sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby a navrhovateľa prepustil z väzby s odôvodnením, že v doterajšom priebehu väzobného stíhania obvineného došlo k podstatnej zmene v konkrétnych skutočnostiach zakladajúcich v doterajšom priebehu prípravného konania vznik a ďalšie trvanie dôvodu kolúzneho väzby. Tento dôvod však bol pri uvalení väzby daný a trvanie väzby bolo svojou dĺžkou primerané okolnostiam prípadu. Väzba svojím trvaním neprekročila čas nevyhnutne potrebný na vykonanie procesných úkonov, ktorými bol odstránený dôvod väzby, a jej výkonom a trvaním tak v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k neodôvodnenému zásahu do osobnostných ani iných práv navrhovateľa, ktorý by odôvodňoval vznik nároku na náhradu škody, prípadne nemajetkovej ujmy. Z uvedených dôvodov ministerstvo spravodlivosti žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovelo. Odporca ďalej poukázal na to, čo je potrebné považovať za skutočnú škodu a čo za ušlý zisk. Navrhovateľ v návrhu doručenom žalovanému žiadnym spôsobom nepreukázal samotný vznik a rozsah škody, ktorú mal utpieť, a ktorej náhrady sa domáha. Navrhovateľ sa domáha náhrady skutočnej majetkovej škody vo výške 5.071,25 eur za 8 mesiacov a deväť dní strávených vo väzbe v čase od 16.02.2007 do 09.11.2007, počas ktorých nemohol poberať mzdu od svojho vtedajšieho zamestnávateľa, spoločnosti PROGRAM spol. s r.o.. Škoda v podobe nevyplatenej mzdy za čas, kedy navrhovateľ nemohol vykonávať prácu, a za túto dostávať adekvátnu protihodnotu v podobe mzdy, môže byť v príčinnej súvislosti s väzobným stíhaním navrhovateľa len za čas trvania pracovného pomeru navrhovateľa, počas ktorého je vo výkone väzby. Odo dňa jeho skončenia zanikol nárok navrhovateľa na výplatu tejto mzdy, a teda i nárok na náhradu škody v rozsahu takto nevyplatenej mzdy. Aj v prípade preukázania existencie a trvania pracovného pomeru navrhovateľa počas výkonu väzby poukázal na nepresnosť v právnej kvalifikácii uplatneného nároku a v následnom výpočte vzniknutej škody. V zmysle definície pojmu škoda, uplatnený nárok v tomto prípade predstavuje náhradu ušlého zisku, ktorý bolo možné, v prípade že by nedošlo ku škodnej udalosti, odôvodnene očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (teda že by počas tohto obdobia naďalej mzdu od zamestnávateľa dostával), a nie za náhradu skutočnej škody, ktorá sa prejavila zmenšením reálneho majetku navrhovateľa. Majetok navrhovateľa by sa vyplatenou mzdou zvýšil len o hodnotu čistej a nie hrubej mzdy, preto len z tejto čistej mzdy navrhovateľa je možné určiť výšku náhrady škody vzniknutej nevyplatením mzdy z dôvodu väzby. Rovnako je potrebné pri výpočte rozsahu náhrady škody postupovať i v ďalších častiach uplatneného nároku v podobe ušlého zisku v sume 9.572,12 eur ako rozdielu medzi príjmom z dávky v nezamestnanosti, resp. z nižšej mzdy a mzdou, ktorú mu mala byť vyplácaná spoločnosťou R. spol. s r.o.. V prípade týchto nárokov za obdobie od 10.11.2007 do 31.07.2009 však odporca má za to, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody, ako ani príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a vzniknutou škodou. Navrhovateľ nepreukázal, že jeho pracovný pomer so spoločnosťou R. spol. s r.o. skončil práve z dôvodu vzatia navrhovateľa do väzby, resp. jej trvania, a taktiež ani skutočnosť, že práve v dôsledku výkonu väzby si nemohol násť iné zamestnanie, rovnako alebo lepšie ohodnotené ako jeho predchádzajúce, najmä ak sa, ako sám uvádza, po čase opäť zamestnal v spoločnosti R. spol. s r.o.. V čase po skončení výkonu väzby teda nie je možné hovoriť o škode v podobe ušlého zisku z rozdielu mzdy, ako ani o prípadnej zodpovednosti žalovaného za takúto škodu.

Takisto uviedol, že podľa názoru odporcu na preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy je nevyhnutné preukázať neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa zo strany orgánov činných v trestnom konaní, pričom o neoprávnenom zásahu do osobnosti fyzickej osoby nie je možné hovoriť v prípade,

kde je zásah dovolený (resp. jeho možnosť je predpokladaná) zákonom, pokiaľ tak nie sú prekročené zákonom stanovené medze. Ide o situácie, kedy nad individuálnymi záujmami jednotlivých fyzických osôb, do ktorých osobnosti je zasahované, prevažuje závažnejší, významnejší a funkčne vyšší zvláštny verejný záujem. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp zn. 5Cdo 274/2007 z 10.12.2008) neoprávneným zásahom v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t.j. s právnym poriadkom. Niektoré zásahy, hoci zdánlivo odporujú objektívnemu právu, nemožno napriek tomu posúdiť ako neoprávnené. Podstatou toho je existencia okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. Ide najmä o tzv. zákonné licencie, resp. prípady, keď k zásahu do osobnosti fyzickej osoby dochádza pri výkone iného práva ustanoveného zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnú povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. Za výkon zákonnej (úradnej) licencie nemožno považovať každé konanie alebo proces, ale iba také konanie alebo proces, ktoré výslovne upravuje zákon. Neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti je teda vylúčená vtedy, ak došlo k zásahu v rámci úradného konania a ak zásah nevybočil z rámca daného platnými predpismi. Legálnosť konania alebo procesu príslušného orgánu nemožno posúdiť na základe výsledku tohto konania alebo procesu, ale iba na základe podmienok stanovených zákonom na ich začatí a priebeh. Pokiaľ teda je v súlade so zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takéhoto rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ako náhrady nemajetkovej ujmy predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť len súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Napriek tomu, že súd výšku nemajetkovej ujmy určuje v zásade podľa svojej úvahy, aj tento postup podlieha hodnoteniu a základom pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy by malo byť zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožnia založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. Pri posudzovaní uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné dôsledne vziať do úvahy okrem iného tiež vplyv ostatných satisfakčných prostriedkov, ktoré by mohli byť v danej veci použité na zmiernenie následkov zásahu do osobnostnej sféry navrhovateľa a taktiež závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Je potrebné vychádzať aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, musí sa prihliadnuť na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu hodnoty, do ktorej bolo zasiahnuté, atď.. Odporca žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom mal spočívať neoprávnený zásah do jeho ľudských práv a základných slobôd. Navrhovateľ bol vzatý do väzby v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku stanovujúcimi presné podmienky za akých mohlo a môže dôjsť k takejto forme zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. Čo sa týka výšky uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, túto považuje odporca za neadekvátnu a ničím neodôvodnenú. Okrem všeobecného a vágneho odôvodnenia údajne závažného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa odporca poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ navrhovateľ vychádza z určenia minimálneho nároku podľa § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu za deň trvania väzby, ničím konkrétnym nezdôvodnil jeho zvýšenie na štvornásobok minimálneho nároku. Takto určený denný nárok ďalej navrhovateľ násobí číslom 327, ktoré má predstavovať počet dní strávených vo výkone väzby. Číslo 327 sa však nezhoduje s počtom dní za obdobie od 16.02.2007 do 09.11.2007 počas ktorého trvala väzba navrhovateľa, a to 267 dní. V zmysle § 27b zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008. Zákon o zodpovednosti za škodu v znení do 31.12.2008 ustanovenie § 17 ods. 4, na ktoré sa pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ odvoláva, neobsahoval. K uplatnenej náhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní podľa § 18 zákona o zodpovednosti za škodu uviedol, že navrhovateľ nepreukázal ani skutočnosť, že trovy trestného konania skutočne uhradil, teda že mu vznikla škoda, ako ani to, že ich uhradil vo výške a za úkony tak, ako sú v návrhu vyčíslené. Odporca takisto namietal výšku uplatnenej škody v podobe trov právneho zastúpenia, za ktoré má niesť zodpovednosť. V prípade preukázania vykonania a úhrady týchto úkonov navrhovateľom, je podľa názoru odporcu možné v prípade úspechu navrhovateľa priznať len sumu vo výške 2933,49 eur (4.412,36 - 693,61 - 104,49 - 417,96 - 262,81). V prípade, že navrhovateľ uhradil trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške prevyšujúcej túto sumu, odporca má za to, že v rozsahu rozdielu navrhovateľovi nevznikla škoda v súvislosti s konaním orgánu verejnej moci v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu. Ak by takýmto spôsobom došlo k vzniku škody na strane navrhovateľa, zodpovednosť za túto nesie právny zástupca navrhovateľa, ktorý ho zastupoval v trestnom konaní.

Navrhovateľ na pojednávaní dňa 13.10.2011 v rámci svojho výsluchu uviedol, že od septembra 2005 až do 23.03.2007 bol zamestnaný v Q. v herni, ktorú prevádzkovala spoločnosť R., s.r.o.. Dňa 15.02.2007 prišla za ním do herne v Q., kde pracoval, kriminálka z Trenčína, odkiaľ ho odviezli za účelom, aby ho opoznal korunný svedok. Koruný svedok ho však neopoznal. Napriek tomu nasledujúceho dňa 16.02.2007, keď mal voľno, prišli ku nemu domov do Prievidze policajti, ktorí ho odtiaľ na základe rozhodnutia súdu zobrali do väzby do Leopoldova. Boli mu odobraté pachové stopy a daktyloskopické odtlačky. Vo väzbe bol až do 09.11.2007. Napriek tomu, že už boli vykonané všetky úkony, a to odobratie pachových stop, daktyloskopických stôp, si ho ponechali vo väzbe. Žiadal, aby bol vykonaný dôkaz na detektore lži, avšak s týmto prokurátor nesúhlasil. Jeho kauza sa spájala s kauzou v R. z toho dôvodu, že osoby, ktoré boli zúčastnené v R. boli rovnako ako on kukláčmi a boli teda kolegami, kamarátmi. Kamarátov zobrali v priebehu rokov 2006 a ich v roku 2007. Jednoducho sa spájali prípady, ktoré sa stali v Beluškých Slatinách a v Polomke. Tí, ktorí boli obvinení v kauze Polomka t. j. Kurinský a Červeňan, boli taktiež obvinení pri predmetnej kauze v Beluškých Slatinách. Pokiaľ ide o samotnú väzbu, ak je človek zobratý do väzby, je vytrhnutý z normálneho života, v ktorom už nemôže ďalej fungovať. Musel napríklad ukončiť pracovný pomer, musel predať auto kvôli tomu, aby si zabezpečil určité finančné prostriedky na prežitie vo väzbe. Finančné prostriedky vo väzbe človek potrebuje na to, aby si mohol zabezpečiť lepšiu stravu, hygienické prostriedky, aby mohol telefonovať s rodinou a samozrejme, aby mal finančné prostriedky aj pre advokáta. Celá kauza sa medializovala v televízii, v novinách, dokonca na internete. Celkový pobyt v Leopoldove je ťažko znesiteľný. Pamätal si na to, že jedného dňa ho mali prísť navštíviť rodičia, brat, synovec, pričom cestou do Leopoldova mali haváriu. Z väzby mu ani nedovolili zatelefonovať, aby získal informáciu, či sú v poriadku. Po prepustení z väzby dňa 09.11.2007 mal vážne problémy sa zamestnať. Prvého pol roka bol nezamestnaný, evidovaný na úrade práce. Po pol roku t.j. niekedy v máji alebo v júni 2008, ho na polovičný úväzok zamestnal jeho kamarát vo firme Elegance. Zúčastnil sa ja preškoľovacieho kurzu a výberových konaní u zamestnávateľov, ktorí mu však na pohovore samozrejme mimo zápis oznámili, že ho nemôžu zobrať do zamestnania z dôvodu, že bol obžalovaný zo závažného trestného činu, a navyše v tom období súd ešte nebol ukončený. Takýchto prípadov bolo minimálne 6. Pokiaľ ide o hľadanie práce, hľadal si ho hlavne sám. V auguste 2009 sa uvoľnilo miesto vo firme, kde pôvodne pracoval v spoločnosti Program, a tak tam od 01.08.2009 začal pracovať. V čase od 01.06.2009 do 31.07.2009 taktiež pracoval, bližšie si nespomínal o akú spoločnosť išlo. Prevádzku mali v Trenčíne a on pre nich vykonával niečo podobné ako obchodný zástupca. Výplatu však z tejto spoločnosti nevidel. Pracovnú zmluvu mal riadne uzavretú. Pokiaľ ide o následky na jeho rodinný život v dôsledku väzby, poukázal na skutočnosť, že s jeho bývalou družkou má maloletú dcéru Y.Z., pričom družka mu bráni stretávať sa s ňou, s poukazom na to, že je kriminálnik. O úpravu styku s dcérou žiadal súdnou cestou. Vec bola vedená na Okresnom súde Prievidza a je už právoplatne skončená. Napriek tomu, že rozsudok je v jeho prospech, maloletú dcéru už 3 roky nevidel. Bývalá družka na neho dávala aj trestné oznámenie, že sa jej vyhrážal zabitím.

Svedok Peter Adamík, brat navrhovateľa, vo svojom výsluchu uviedol, že navrhovateľ pracoval v herni v Novákoch, odkiaľ ho zobrali policajti najskôr na výsluch a neskôr do väzby. Pokiaľ vie, brat bol bratý do väzby, aspoň tak to bolo braté zo strany prokurátora a sudcu, len na čas, dokedy budú vykonané určité dôkazy, t.j. odobratie pachových stôp a daktyloskopických odtlačkov. Väzba mala trvať podľa zabezpečenia prokurátorky a sudcu len mesiac. Snažili sa absenciu jeho brata vyriešiť tak, že jeho ostatní kolegovia potiahnu namiesto neho v herni 24 hodín. Nakoľko bol brat vo väzbe viac ako jeden mesiac, zamestnávateľ musel do herne zobrať niekoho iného a brat dostal výpoveď. Pokiaľ má správnu informáciu, tak daktyloskopické odtlačky aj pachové stopy neboli vyhodnotené do mesiaca, ale až po nejakých siedmich mesiacoch. Brat mal v Prievidzi prenajatý byt. Keďže s rodičmi predpokladali, že brat bude vo väzbe len mesiac, hradili nájomné za neho. Nakoľko z dlhodobého hľadiska nedokázali platiť nájomné, museli nájom bytu ukončiť. V dôsledku toho, že bol navrhovateľ zobratý do väzby, museli predať aj jeho osobné motorové vozidlo zn. Audi. Z peňazí, ktoré sa získali predajom auta, sa hradil jednak advokát, balíky do väzby, cesty za advokátom a všetky veci, ktoré súviseli so zadržaním brata. Pokiaľ si dobre pamätá, brat bol vo väzbe asi 10 mesiacov. Po prepustení z väzby navrhovateľ nemohol zohnať zamestnanie, taktiež nemal kde bývať a tak sa nasťahoval k rodičom do Prievidze. Nemohol sa zamestnať v pôvodnom zamestnaní z toho dôvodu, že na jeho miesto už zobrali iného. Taktiež sa snažil zamestnať v SBS službe, avšak akonáhle vyšlo najavo, že bol obžalovaný z ozbrojenej lúpeže, nikto ho nechcel zamestnať. O týchto skutočnostiach vie preto, že on spolu s ním hľadal zamestnanie. Pokiaľ si dobre pamätá, minimálne u 3 až 4 zamestnávateľov bolo prekážkou práve to, že brat bol vo väzbe, a že bol obžalovaný z lúpežného prepadnutia. Ďalší problém, ktorý mu spôsobila väzba sa objavil na súde, kde sa so svojou bývalou družkou súdil o styk s maloletou Y. A.. Bývalá družka sa v konaní

bránila tým, že brat je násilný, že má styky na mafii, a že sedel vo väzbe za ozbrojenú lúpež. Po prepustení z väzby mu pomohli zamestnať sa jeho kamaráti, avšak len na čiastočný pracovný úväzok. Keď sa uvoľnilo miesto u jeho pôvodného zamestnávateľa, tak sa tam navrhovateľ zamestnal. Celá kauza sa medializovala nielen v novinách, ale aj na internete, kde bolo uvádzané celé meno brata. Na internete sa kauza rozoberala konkrétne na stránkach www.mafia.sk a www.cernak.sk. Samozrejme ani pre neho ani pre otca s mamou táto medializácia nebola príjemná. Všetci to ťažko psychicky znášali. Pre otca to bolo horšie ešte o to, že bol bývalým policajtom.

Svedkyňa Bc. H. E. vo svojom výsluchu uviedla, že s navrhovateľom dňa 15.07.2005 uzatvorili pracovnú zmluvu, pričom ako nástup do zamestnania bol stanovený termín 01.09.2005. Navrhovateľ bol zaradený v prevádzke Herňa v Novákoch. Navrhovateľ patril medzi najlepších zamestnancov, v Novákoch rozbiehali prevádzku a on im ju pomáhal rozbiehať. Herňa v Novákoch je non-stop prevádzka. Pracovníci pracujú na zmene v rozsahu 12 hodín a akékoľvek nenastúpenie do práce im skomplikuje chod. Navrhovateľ v jeden deň nenastúpil do zamestnania. Kedy presne to bolo si nepamätala, bolo to vo februári alebo marci roku 2007, v ktorom bola s navrhovateľom spísaná dohoda o skončení pracovného pomeru. Bolo to približne 3-4 týždne pred ukončením pracovného pomeru. Nemali žiadne informácie, prečo navrhovateľ nenastúpil do zamestnania, preto to obratom išla do Novákov riešiť. Ani z kolegov jej nikto nevedel povedať, z akého dôvodu navrhovateľ nenastúpil do zamestnania. V ten deň vyriešili absenciu navrhovateľa tak, že dočasne za neho zastupoval pracovník z inej prevádzky. Pracovná doba navrhovateľa bola taká, že 12 hodín pracoval a 3 dni mal voľno. Po uplynutí 3 dní po tom, čo mal navrhovateľ nastúpiť do zamestnania sa dozvedeli, že navrhovateľ mal byť zadržaný na polícii. Navrhovateľ nenastúpil ani na ďalšiu zmenu a oni opätovne museli zabezpečiť za neho náhradu. Jeho nenastúpenie do zamestnania brali ako nedorozumenie, ktoré sa behom týždňa vyrieši. Na navrhovateľovi ako na zamestnancovi im veľmi záležalo, pretože patril medzi najlepších. Za normálnych okolností by uvedenú situáciu riešili tak, že by zamestnanec dostal výpoveď z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny pre nenastúpenie do zamestnania. U navrhovateľa to spočiatku riešili tak, že čerpá dovolenku. Neskôr sa s nimi skontaktoval právny zástupca navrhovateľa JUDr. Uj, ktorý im uviedol skutočnosti, že navrhovateľ je vo vyšetrovacej väzbe. Advokát navrhovateľa ich požiadal, aby s navrhovateľom nekončili pracovný pomer, že sa všetko dá do poriadku. Stále teda využívali to, že navrhovateľovi písali, že čerpá dovolenku. Práca krupiera, ktorú navrhovateľ vykonával bola zodpovedná práca, nakoľko išlo o prácu s hmotnou zodpovednosťou. Krupier si každý deň musel robiť vyúčtovanie, musel vedieť obsluhovať výherné prístroje, počítač a ruletu. Najst' náhradu za navrhovateľa nebolo ľahké. V čase, keď si navrhovateľ vyčerpal celú dovolenku, resp. alikvótnu časť dovolenky, museli riešiť skončenie pracovného pomeru s navrhovateľom. Tento vyriešili tak, že s navrhovateľom bol ukončený pracovný pomer dohodou. K výpovedi nemali dôvod pristúpiť, nakoľko navrhovateľ sa nemohol dostaviť do zamestnania nie z vlastného pričinenia, ale z objektívnych príčin. Navrhovateľa v súčasnosti opätovne zamestnávajú na tej istej pozícii ako predtým, aj v tej istej prevádzke. Navrhovateľ nastúpil opätovne do práce dňa 01.08.2009, hneď po tom, ako sa im uvoľnilo miesto. Čerpaná dovolenka bola navrhovateľovi riadne preplatená.

Právny zástupca navrhovateľa k veci uviedol najmä to, že navrhovateľ sa návrhom domáha náhrady škody z titulu objektívnej zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu, ktorú mu spôsobila nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom. Škoda pozostáva z majetkovej škody a z nemajetkovej škody. Zodpovednosť štátu nie je postavená na tom, že by navrhovateľ musel preukazovať protiprávne konanie, následok a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a následkom. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, domáha sa štvornásobku 1/30-iny priemernej mesačnej nominálnej mzdy za 327 dní väzby. Štvornásobku preto, lebo navrhovateľ bol Slovenskou republikou daný do jedného vreca s páchatelmi vraždy v Polomke. Celá vec bola medializovaná v médiách s celoslovenskou pôsobnosťou, pretože navrhovateľ je rovnako bývalý príslušník útvaru osobitného určenia a ako vyplynulo aj z rozsudkov súdu 1. a 2. stupňa, oba sudy na prvýkrát dospeli k záveru, že sa lúpeže nedopustil. Toto trestné stíhanie a väzba a ich medializácia, mali dopad na rodinné a priateľské vzťahy navrhovateľa voči otcovi, mame, družke a najmä k maloletému dieťaťu. Matka znemožnila styk otcovi s dieťaťom a rozširovala medializované informácie o prípade a to, že je zločinec a na dieťa nemá nárok. Celá vec mala svoj dopad aj na psychiku a na duševné zdravie navrhovateľa a aj bez toho, že by predkladali lekárske správy z vyšetrení, je každému zrejmé, že z hľadiska duševnej stránky je poznačený na celý život.

Súd za účelom rozhodnutia o návrhu navrhovateľa nariadil pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, výsluchom svedkov a oboznámením sa s listinnými dôkazmi. Na

základe takto vykonaného dokazovania a na základe skutočností, ktoré medzi účastníkmi konania nie sú sporné, má súd za preukázaný tento, pre rozhodnutie súdu podstatný skutkový stav:

Z uznesenia tunajšieho súdu č.k. 0Tp/24/2007 - 10 zo dňa 18. februára 2007 vyplýva, že navrhovateľ bol podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu uvedenom v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vzatý do väzby, pričom väzba navrhovateľa sa začala dňa 16.02.2007 o 17.50 hod. a túto mal vykonávať v Ústave na výkon väzby Leopoldov. Sťažnosť prokurátora ako i navrhovateľa ako obvineného proti uvedenému uzneseniu boli zamietnuté uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9. marca 2007 č.k. 6Tpo/18/2007-36. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9. novembra 2007 č.k. 6Tpo/79/07-26 bol podľa § 79 ods. 1, 3 Trestného poriadku navrhovateľ ako obvinený ihneď prepustený z väzby na slobodu. Väzba navrhovateľa tak trvala 267 dní.

Z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 25. apríla 2008, sp.zn. 3T/147/2007 je zrejmé, že navrhovateľ ako obžalovaný bol uvedeným rozsudkom oslobodený podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby Krajskej prokuratúry v Trenčíne sp.zn. 1 Kv 51/2006 zo dňa 11. decembra 2007 pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 a trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ktorých sa mal navrhovateľ dopustiť na základe skutkovej vety obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spolu s ostatnými spoluobžalovanými spáchal.

Z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 2To/57/2008 - 1338 zo dňa 12. novembra 2009 vyplýva, že odvolanie krajskej prokurátorky ako i odvolania poškodených voči vyššie uvedenému oslobodzujúcemu rozsudku odvolací súd zamietol.

Z pripojeného spisu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, č. 16789/2010-46 vyplýva, že navrhovateľ podaním zo dňa 17. marca 2010 a doplneným podaním zo dňa 17. mája 2010 požiadal ministerstvo o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nemajetkovej ujmy a nároku na náhradu trov právneho zastúpenia spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami všeobecných súdov o väzbe. Náhradu majetkovej ujmy a ušlého zisku vyčíslil navrhovateľ vo výške 14.643,37 eur, náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 27.150,81 eur, úkony právnej pomoci vo výške 4.149,55 eur a náhradu cestovného a náhradu za stratu času vo výške 262,81 eur. Úhrnom si tak uplatnil navrhovateľ náhradu vo výške 46.206,54 eur. Odporca uplatnený nárok navrhovateľa neuspokojil.

Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn. 3T/147/2007 vyplýva, že v rámci uvedeného trestného konania boli navrhovateľovi poskytnuté tieto úkony právnej služby, súvisiace s obhajobou navrhovateľa: 13 úkonov po 98,59 eur (prevzatie a príprava obhajoby 16.02.2007, výsluch navrhovateľa ako obvineného 17.02.2007, návrh na vykonanie dôkazov KR PZ 22.02.2007, návrh na vykonanie dôkazov KR PZ 25.02.2007, výsluch svedka Kohúta 09.03.2007, žiadosť o urgenciu vykonanie dôkazov KR PZ 22.03.2007, výsluch svedka Samuela Kotiana 02.05.2007, výsluch obvineného W. 02.05.2007, výsluch svedka Y. X. XX.XX.XXXX, opätovný návrh na vykonanie dôkazov KP TN 11.06.2007, výsluch svedka Z. H. X. 04.07.2007, výsluch svedka H. X. st. XX.XX.XXXX, opätovný návrh na vykonanie dôkazov KP TN 23.08.2007), 13 úkonov po 49,30 eur (verejné zasadnutie o vzatí do väzby OS TN 18.02.2007, odôvodnenie sťažnosti voči uzneseniu o vzatí do väzby 23.02.2007, vyjadrenie k sťažnosti KP TN proti väzbe 05.03.2007, podnet na prepustenie z väzby na KP TN 05.04.2007, vyjadrenie k stanovisku KP TN 23.04.2007, verejné zasadnutie OS TN o väzbe 30.04.2007, vyjadrenie k sťažnosti KP TN 08.06.2007, verejné zasadnutie o predĺžení väzby OS TN 07.08.2007, žiadosť o prepustenie z väzby 23.08.2007, verejné zasadnutie o väzbe OS TN 04.10.2007, odôvodnenie sťažnosti o väzbe 04.10.2007, vyjadrenie k návrhu KP TN na predĺženie väzby 05.11.2007, verejné zasadnutie OS TN väzba 06.11.2007), 1 úkon po 52,68 eur (verejné zasadnutie PPO OS TN 14.03.2008), 5 úkonov po 105,36 eur (hlavné pojednávanie v dňoch 11.04.2008, 14.04.2008, 18.04.2008, 22.04.2008, 25.04.2008), 2 úkony po 115,90 eur (vyjadrenie k odvolaniu KP TN 12.10.2009, verejné zasadnutie na KS TN 12.11.2009).

Z oznámenia zamestnávateľa navrhovateľa spoločnosti R. spol. s r.o. zo dňa 08.06.2011 vyplýva, že navrhovateľ pracoval v uvedenej spoločnosti ako krupier od 01.09.2005 do 23.03.2007 s miestom výkonu práce v prevádzke v Novákoch, Trenčianska cesta 811. S navrhovateľom bol ukončený pracovný pomer dohodou v zmysle § 60 Zákonníka práce bez uvedenia dôvodu.

Z oznámenia zamestnávateľa navrhovateľa v spoločnosti Program spol. s r.o. je zrejmé, že navrhovateľ dosiahol v roku 2006 čistý príjem celkovo vo výške 172.288,-Sk.

Z potvrdenia Sociálnej poisťovne o vyplatených dávkach nezamestnanosti vyplýva, že navrhovateľovi boli za obdobie od 10. novembra 2007 do 9. mája 2008 vyplatené dávky v nezamestnanosti celkovo vo výške 43.340,-Sk.

Z oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi zo dňa 24. novembra 2011 je zrejmé, že navrhovateľ bol vedený v evidencii od 10. novembra 2007 do 31. mája 2008. Od 1. júna 2008 sa zamestnal u zamestnávateľa Bundáš s.r.o.. Počas tejto evidencie nebolo navrhovateľovi sprostredkované zamestnanie. V rámci aktívnych opatrení na trhu práce navrhovateľ neabsolvoval rekvalifikačný kurz. Kontaktov sa zúčastňoval pravidelne.

Z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi spoločnosťou Program spol. s r.o. ako zamestnávateľom a navrhovateľom ako zamestnancom vyplýva že od 1. augusta 2009 je navrhovateľ opätovne zamestnaný u svojho pôvodného zamestnávateľa.

Z článkov v denníku Pravda zo dňa 19.04.2008, 26.04.2008 ako i zo dňa 13.11.2009 vyplýva, že trestné stíhanie navrhovateľa bolo medializované.

Podľa § 27b ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v súčasnosti účinnom znení, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2008, ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 8 ods. 5 písm.b/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 8 ods.6 písm.a/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1, ods.2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú

nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peňazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 18 ods.1, ods.2, ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 136 Občianskeho súdneho poriadku ak možno výšku nárokov zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojej úvahy.

Na zistený skutkový stav súd aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil.

O návrhu navrhovateľa súd pôvodne rozhodol rozsudkom dňa 09.10.2012. Na základe odvolania oboch účastníkov konania odvolací súd uznesením zo dňa 30.07.2014 tento rozsudok zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd vytkol súdu, že nezrejmil právne významnú skutočnosť, a to dôvody pre vzatie obvineného navrhovateľa do väzby, ktorými sa nezaoberal. Preto nie je zrejmé, či nebolo naplnené ustanovenia § 8 ods.6 písm.a/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, z ktorého dôvodu, by navrhovateľovi právo na náhradu škody nevzniklo.

Po vrátení veci na ďalšie konanie, sa preto súd zaoberal aj tým, či existuje skutočnosť, podľa § 8 ods.6 písm.a/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, teda či si navrhovateľ vzatie do väzby zaviniť sám. Zástupca odporcu k tejto skutočnosti na pojednávaní konanom dňa 08.09.2015 uviedol, že nerozporuje skutočnosť nezavinenia si väzby navrhovateľom, nie je sporné, že navrhovateľ si sám väzbu nezaviniť.

Aj napriek tomu, že skutočnosť, že navrhovateľ si väzbu sám nezaviniť, nie je medzi účastníkmi sporná, súd sa v zmysle § 226 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaoberal aj touto okolnosťou. Ako uviedol odvolací súd v zrušujúcom uznesení, zavinenie obvineného na vzatí do väzby znamená, že jeho zavinené konanie (aspoň v podobe nevedomej nedbanlivosti) bolo dôvodom na podanie návrhu na vzatie obvineného do väzby, alebo rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby, prípadne rozhodnutia o väzbe aj bez návrhu v konaní pred súdom. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby nemožno stotožňovať so zavinením začatia trestného stíhania v zmysle § 199 Trestného poriadku, alebo vznesenia obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku, pretože skutočnosti, odôvodňujúce vzatie obvineného do väzby, sú skutkovo odlišné od tých, pre ktoré možno začať trestné stíhanie alebo vzniesť obvinenie. Z tohto hľadiska teda nie je významné, či konanie páchatel'a vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale to, či jeho správanie alebo iné skutočnosti vyvolali dôvodnú obavu, zakladajúcu niektorý z dôvodov väzby. Zavinenie poškodeného na vzatí do väzby treba skúmať z hľadiska dôvodov, pre ktoré bol do väzby vzatý, a to vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam, ktoré súd, rozhodujúci o väzbe, zvažoval, a ktorými odôvodnil vzatie obvineného do väzby. Ak bol obvinený vzatý do väzby z viacerých dôvodov, postačuje k záveru, že si väzbu zaviniť sám, ak zaviniť splnenie aspoň jedného z nich.

Po oboznámení sa s obsahom spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 0Tp/24/2007, ktorý sa týkal rozhodovania sudcu pre prípravné konanie o vzatí navrhovateľa do väzby a po posúdení vyššie uvedených hľadísk načrtnutých odvolacím súdom, súd konštatuje, že navrhovateľ si väzbu sám nezaviniť. Podľa návrhu prokurátorky krajskej prokuratúry na vzatie navrhovateľa do väzby, bolo dôvodom návrhu na vzatie navrhovateľa do väzby podľa § 71 ods.1 písm.a/ Trestného poriadku to, že existuje obava, že navrhovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo vysokému trestu, ktorý mu hrozí, pretože má hlásený trvalý pobyt aj prechodný pobyt, avšak sa zdržiava bez prihlásenia na inej adrese. Dôvodom návrhu na vzatie navrhovateľa do väzby podľa § 71 ods.1 písm.b/ Trestného poriadku bolo to, že existuje obava, že bude pôsobiť na svedkov a

spoluobvinených. Je predpoklad, že bude zadávať úlohy pre ďalšie osoby, ktoré sa podieľali na trestnej činnosti, ktoré neboli doteraz stotožnené. Svedok poškodený H. X. vyslovil pri svojom výsluchu obavu o svoju bezpečnosť a život, že ho bude navrhovateľ vydierať a zavražďovať, aby zmenil svoju výpoveď. V samotnom návrhu na vzatie navrhovateľa do väzby prokurátorka uviedla, že zadržaniu navrhovateľa predchádzalo dostavenie sa navrhovateľa na základe predvolania na výsluch k vyšetrovateľovi. Z uvedeného je zrejmé, že žiadne zavinené konanie navrhovateľa nebolo dôvodom podania návrhu na jeho vzatie do väzby podľa § 71 ods.1 písm.a/ Trestného poriadku.

Sudca pre prípravné konanie, ktorý vzal navrhovateľa do väzby podľa § 71 ods.1 písm. b/ Trestného poriadku v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vznesenie obvinenia proti navrhovateľovi, ktoré je založené na výpovedi poškodeného H. X. a jeho manželky, ktorým nebol dôvod neveriť, považuje za dôvodné. Navrhovateľa vzal do väzby s odôvodnením, že z výpovede spoluobvineného W. vyplýva, že medzi obvinenými, resp. doteraz nestotožnenými spolupáchateľmi stíhaného skutku prebiehala vzájomná komunikácia a dohovory vedúce k zmierneniu alebo zbaveniu ich prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti. Z tohto je zrejmé, že sa nejednalo o žiadne konanie navrhovateľa, ale iných osôb. Dôvody, pre ktoré bol navrhovateľ vzatý do väzby boli založené na skutočnostiach, vyplývajúcich z výpovedí iných osôb, nie zo samotného správania navrhovateľa. Odvolací súd, ktorý rozhodoval o sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie, ktorý ho vzal do väzby, uviedol, že dôvodnosť obavy z kolúzných aktivít obvineného podporujú nielen výpovede obvineného H. W. a poškodených, ale aj tvrdenie samotného obvineného (navrhovateľa) pri výpovedi 16.02.2007 i pri konfrontácii s poškodenými, že Ing. H. X. ho pri návšteve v herni 15.02.2007 vydieral tým, že ak mu nedá 100.000,-Sk, zatahne ho do nejakej lúpeže, ktoré sám neskôr po vznesení obvinenia označil za skratové. Z uvedeného celkom jasne vyplýva, že žiadne konkrétne a závažné správanie navrhovateľa nebolo dôvodom pre jeho vzatie do väzby, napr. preukázané ovplyvňovanie poškodených, svedkov, spoluobvinených a iných osôb.

Pred samotným posúdením dôvodnosti návrhu navrhovateľa súd skúmal, či si navrhovateľ splnil povinnosť vopred predbežne prerokovať svoj nárok na náhradu škody podľa § 15 ods.1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na základe vykonaného dokazovania súd konštatuje, že tomu tak bolo. Preto sa navrhovateľ môže podľa § 16 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci domáhať uspokojenia nároku na súde.

Ak odporca poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/150/2003 v súvislosti s neexistenciou zodpovednosti štátu za škodu, tak to nie je dôvodné. V uvedenom prípade išlo o žalobu na ochranu osobnosti a skúmanie existencie neoprávneného zásahu do práv poškodeného podľa § 13 Občianskeho zákonníka. V danom prípade však súd neposudzuje existenciu zodpovednosti za neoprávnený zásah, ale zodpovednosť štátu za väzbu vykonanú poškodeným v trestnom stíhaní, v ktorom bol nakoniec spod obžaloby oslobodený. Zodpovednosť štátu tak vyplýva priamo zo zákona o zodpovednosti za škodu, po preukázaní, že došlo k vzatiu navrhovateľa do väzby a k tomu, že bol v danom trestnom stíhaní spod obžaloby oslobodený. O týchto skutočnostiach súd nemá pochybnosť, medzi účastníkmi neboli sporné a vyplývajú aj z vykonaného dokazovania.

Podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, sa odškodňuje skutočná škoda, resp. ušlý zisk a takisto nemajetková ujma, ktoré sú v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/292/2006, podľa ktorého atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) sa v právnej teórii definuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi porušením povinnosti a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba preto škodu „izolovať“ od všeobecných súvislostí a skúmať len to, ktorá príčina ju vyvolala, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. Pritom je nemenej významné, že pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí pravdepodobnosť, príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná (bezpečne zistená), pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného.

V prvom rade sa súd zaoberal dôvodnosťou návrhu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú vyčíslil ako súčin čísla 327 (počet dní väzby, avšak nesprávny) a čísla 83,03 eur, ktoré predstavuje štvornásobok 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky. Postupoval tak podľa § 17 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu. Štvornásobok zohľadňuje jeho osobu, doterajší život, pracovné a rodinné prostredie, závažnosť obvinenia a následkov, ktoré vznikli v jeho súkromnom živote. V tejto súvislosti súd uvádza, že aplikácia uvedeného ustanovenia však pre daný prípad nie je namieste, nakoľko uvedená úprava bola prijatá až zák.č. 477/2008 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2009, pričom podľa citovaného ustanovenia § 27b ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu sa na vzťahy vzniknuté pred novelou táto úprava neuplatní. V zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 uvedeného zákona v znení účinnom do 31.12.2008 platí, že nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza poškodenému iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zároveň, ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Preto sa súd zaoberal tým, či v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadostučením.

Súd po tomto posúdení má za to, že ujmu, ktorú utrpel navrhovateľ, nie je možné dobre uspokojiť inak ako priznaním nemajetkovej ujmy, okrem iného aj preto, že jeho trestné stíhanie je skončené. Ide o dokonanú skutočnosť, ktorú nie je možné dodatočne eliminovať, teda vrátiť späť predošlý stav, kedy navrhovateľ nebol vo výkone väzby. Iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je podľa názoru súdu s prihliadnutím na okolnosti prípadu, osobu navrhovateľa a dĺžku vykonanej väzby dostatočným zadostučením. Každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, medzi inými aj na ochranu pred zásahom do jej osobnej slobody. Osobná sloboda jednotlivca (v materiálnom poňatí) predstavuje po jeho živote a zdraví najvyššiu životnú hodnotu. Ak niet zákonného dôvodu, každý musí toto právo človeka rešpektovať. Toto právo je nadzákonné a je garantované v článku 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov (Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) a v článku 17 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Hodnota tohto práva je v podstate nevyčísliteľná, je nehmotná a mnohokrát je vzácnejšia ako akékoľvek hmotné zabezpečenie fyzickej osoby. Samotné vzatie do väzby vo všeobecnosti výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho občianskej cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak sa obvinenie vo veci samej ukáže ako lživé, čo je následne právoplatne potvrdené oslobodzujúcim rozsudkom súdu, podľa ktorého sa skutku, z ktorého bol jednotlivec obvinený a obžalovaný, nedopustil. Jednoznačne teda možno ustáliť, že vzatie do väzby je výrazným zásahom do základných práv jednotlivca.

Preto súd rozhodol aj o priznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi vo výške 11.000 eur, ktorú považuje za primeranú, a to s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä na osobu navrhovateľa, jeho doterajší život, závažnosť následkov, ktoré vznikli navrhovateľovi v súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení ako i v prostredí v ktorom žije a pracuje. Navrhovateľ bol v čase jeho vzatia do väzby bezúhonný, bol otcom maloletej dcéry (nemala v čase jeho vzatia do väzby ani dva roky), bol riadne zamestnaný, pričom zamestnávateľ bol s jeho prácou veľmi spokojný. V minulosti bol dokonca v štátnej službe, pôsobil ako policajt. Nepochybne výkon väzby, teda väzobné stíhanie v trvaní 267 dní, bolo pre jeho osobu, ale aj pre jeho okolie významným zásahom do jeho osobnosti.

Navrhovateľ požadoval nemajetkovú ujmu vo výške 83,03 eura za každý deň väzby, teda správne 22.169,01 eur (pri správnom počte trvania väzby 267 dní a nie 327 dní, ako uviedol vo svojom výpočte navrhovateľ). Pokiaľ teda navrhovateľ žiadal nemajetkovú ujmu vo väčšom rozsahu ako je 11.000 eur, nezostávalo súdu iné ako žalobný návrh v prevyšujúcej časti ohľadne majetkovej ujmy zamietnuť.

Pri ustálení výšky náhrady za nemajetkovú ujmu súd vzal do úvahy aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo/2357/2010 z 11.01.2012. Aj keď nejde o rozhodnutie súdu Slovenskej republiky z čoho vyplýva, že nemá žiadnu právnu záväznosť pre konajúci súd, je toto rozhodnutie vzhľadom na príbuznú právnu úpravu, právnu kultúru, spoločenské vzťahy Českej republiky vo vzťahu k Slovenskej republike, a aj vzhľadom na jeho odôvodnenie, použiteľné aj pre rozhodnutie konajúceho súdu. Uvedený súd v ňom zosumarizoval právnu úpravu a súdnu prax pri ustálení výšky odškodnenia za nezákonnú väzbu v Českej republike, Nemeckej spolkovej republike, Rakúskej republike, Francúzskej republike, Talianskej republike, Belgickom kráľovstve, Švédskom kráľovstve, Malte, Maďarskej republike, Rumunskej republike, Fínskej republike, Holandskom kráľovstve, Slovinskej republike, Nórskom kráľovstve a Poľskej republike. Z nich je zrejmé, že výška tohto odškodnenia v niektorých z uvedených krajín nie je limitovaná, príp. je určené jej rozpätie a v niektorých je

naopak limitovaná. Ako vyplýva z uvedeného rozhodnutia v Rakúskej republike je od 01.01.2011 výška odškodnenia pri škode spôsobenej v trestnom konaní určená zákonom, pričom minimálne ide o sumu 20 eur a maximálne 50 eur za deň obmedzenia osobnej slobody. Vo Fínskej republike je priemerná výška odškodnenia 100 eur za deň väzby. V Holandskom kráľovstve sa pohybuje od 80 eur do 105 eur. Najvyššiu výšku odškodnenia je možné dosiahnuť v Talianskej republike v sume 516.456,90 eur, pričom sa v zásade aplikuje aritmetické pravidlo výšky odškodnenia v sume 235,83 eur za deň väzby. Najvyšší súd Českej republiky v uvedenom rozhodnutí takisto vzal do úvahy aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva so sídlom v Štrasburgu a rozhodnutia súdov Českej republiky. Po posúdení uvedených právnych úprav a súdnej praxe Najvyšší súd Českej republiky dospel k záveru, že adekvátnym odškodnením je čiastka v rozmedzí od 500,-Kč do 1.500,-Kč za jeden deň trvania väzby, teda v čase rozhodnutia súdu ide o rozmedzie približne 18,50 eur až 55 eur. V konkrétnej prejednávanej veci najvyšší súd skonštatoval, že odškodnenie 1.650,-Kč (cca 66 eur) za jeden deň väzby považoval za primerané, aj keď nad hornou hranicou uvedeného.

V danom prejednanom prípade výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 11.000 eur predstavuje odškodnenie za jeden deň trvania väzby vo výške približne 41,20 eur.

Priznanú náhradu podľa názoru súdu nemožno považovať za symbolické odškodnenie. Práve naopak, náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú súd navrhovateľovi priznal proti odporcovi zohľadňuje osobu navrhovateľa a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých ku škode došlo a závažnosť následkov, ktoré mu vznikli. Okrem vyššie uvedených hľadísk pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorých tento súd vyslovil porušenie článku 5 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s nezákonnou väzbou. Ide napríklad o prípad Winkler proti Slovenskej republike, v ktorom tento súd dňa 17. júla 2012 rozhodol o tom, že Slovenská republika porušila článok 5 Dohovoru (právo na osobnú slobodu a osobnú bezpečnosť) a sťažovateľovi, ktorý bol nezákonne vo väzbe od 26. mája 2005 do 15. novembra 2005 (viac ako 5 a pol mesiaca) priznal z titulu nemajetkovej ujmy sumu 8.000 eur. Prihliadol pritom aj na čiastočné odškodnenie, ktoré sťažovateľovi (z tohto titulu) priznal Ústavný súd Slovenskej republiky v sume 2.323,57 eur (70.000,-Sk). Sťažovateľ pritom požadoval sumu 163.646 eur. V jednom z nedávnych rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, a to rozsudku z 2. júna 2015 v prípade Yegorov proti Slovenskej republike, tento súd priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 26.000 eur za niekoľko rokov trvajúcú nezákonnú väzbu, pričom sťažovateľ požadoval 100.000 eur z titulu majetkovej škody a 150.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Obdobne rozhodoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky, a to napr. v náleze sp.zn. I.ÚS 250/2014 z 24.09.2014, kedy odškodnil nemajetkovú ujmu za porušenie vnútroštátneho práva pri vzatí obvinených sťažovateľov do väzby a jej výkone od 14.03.2014 do 30.05.2014 sumou 1.000 eur alebo v náleze sp.zn. II. ÚS 193/2014 z 30.07.2014, kedy odškodnil nemajetkovú ujmu za porušenie vnútroštátneho práva pri rozhodovaní o prepustení z výkonu väzby, kedy príslušná prokuratúra nekonala v zákonných lehotách a fakticky o približne 24 dní predĺžila trvanie väzby obvinenej osoby, a to sumou 1.000 eur.

Súd uvedené uviedol preto, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať aj v kontexte s rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá sa týka náhrad nemajetkovej ujmy. Uvedené priznané výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy však nie je možné prevziať automaticky do každého iného rozhodnutia. Sú potrebné na určenie určitého rámca, v ktorom by sa mala priznaná náhrada v konkrétnom prípade pohybovať. V ustálenej judikatúre súdov Slovenskej republiky takisto naďalej platí, že pri posudzovaní náhrady nemajetkovej ujmy nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy by mala odzrkadľovať snahu o spravodlivé rozhodnutie, ktoré zodpovedá realite a môže byť takto prijímané všeobecne. Súdom ustálená výška nemajetkovej ujmy v tomto konaní podľa názoru súdu plní aj svoje dve primárne funkcie, a to funkciu satisfakčnú (reparačnú) a funkciu preventívnu (odradzovaciu). Teda napráva nezákonnosť a primerane odškodňuje poškodeného navrhovateľa (vrátane nemajetkovej ujmy) a takisto pôsobí na odporcu, aby sa v budúcnosti vyvaroval nezákonnému rozhodnutiu.

V tejto súvislosti súd považuje za potrebné uviesť aj to, že podľa súčasného znenia § 17 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nemôže byť v súčasnosti priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške presahujúcej sumu 19.000 eur, pretože výška minimálnej

mzdy je aktuálne 380 eur mesačne. Uvedené ustanovenie, ktoré upravuje tzv. limit náhrady nemajetkovej ujmy, je však účinné až od 01.01.2013. V danom prípade bola nezákonná väzba vykonaná, pred účinnosťou tohto ustanovenia, pričom podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 27b ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu, súd musí aplikovať na toto konanie uvedený zákon v znení účinnom do 31.12.2008. Teda určiť výšku náhrady podľa svojej úvahy v zmysle § 136 Občianskeho súdneho poriadku, ktorá však nemôže byť svojvoľná.

Okrem nemajetkovej ujmy si navrhovateľ v rámci náhrady škody uplatnil aj sumu 14.643,37 eur, ktorú tvorí 1. náhrada za ušlú mzdu vo výške 5.071,25 eur v období kedy bol vo väzbe, 2. náhrada za ušlú mzdu vo výške 2.248,02 eur v období od 10.11.2007 do 09.05.2008, kedy poberal namiesto mzdy iba dávku v nezamestnanosti, 3. náhrada za ušlú mzdu vo výške 1.690,71 eur v období od 10.05.2008 do 01.08.2008, kedy nepoberal namiesto mzdy žiadnu dávku, 4. náhrada za ušlú mzdu vo výške 4.411,41 eur v období od 01.08.2008 do 31.05.2009, kedy namiesto mzdy, ktorú poberal u pôvodného zamestnávateľa, poberal mzdu o nového zamestnávateľa v nižšej výške a nakoniec 5. náhrada za ušlú mzdu vo výške 1.221,98 eur v období od 01.06.2009 do 31.07.2009, kedy namiesto mzdy, ktorú poberal u pôvodného zamestnávateľa, nemal žiadny príjem.

V zmysle škody, ako reálneho úbytku na majetku (skutočnej škody) je zrejmé, že navrhovateľ nesprávne označil súčet uplatnených súm ušlej mzdy ako škodu, nakoľko ide o ušlú mzdu, teda o ušlý zisk. Táto nesprávnosť však nemá žiadny vplyv na dôvodnosť resp. nedôvodnosť práva na jej náhradu. Jej označenie teda nemá žiadny význam pre jej priznanie alebo nepriznanie.

Obrana odporcu spočívajúca v tom, že škoda v podobe nevyplatenej mzdy za čas, kedy navrhovateľ nemohol vykonávať prácu, a za túto dostávať mzdu, môže byť v príčinnej súvislosti s väzobným stíhaním navrhovateľa len za čas trvania pracovného pomeru navrhovateľa, počas ktorého bol vo výkone väzby a nie odo dňa jeho skončenia, nie je dôvodná. Súd má z výsluchu svedkyne Bc. H. E. za preukázané, že k ukončeniu pracovného pomeru s navrhovateľom došlo v priamej príčinnej súvislosti s jeho väzbou. Svedkyňa uviedla, že pracovný pomer s navrhovateľom museli ukončiť, pretože z objektívnych príčin sa nemohol dostať do práce, pričom nemali iný dôvod na skončenia pracovného pomeru s navrhovateľom. Pritom s výkonom jeho práce boli spokojní, patril medzi ich najlepších zamestnancov. Ak by teda navrhovateľ nebol vzatý do väzby, celkom jednoznačne by vykonával svoju dovtedajšiu prácu, za ktorú by dostával mzdu. Preto navrhovateľovi podľa súdu skutočne prináleží náhrada ušlého zisku za obdobie ako bolo vyššie uvedené. Nebyť totiž rozhodnutia o väzbe, navrhovateľ by od svojho zamestnávateľa dostal za toto obdobie (od 24.03.2007 do 09.11.2007, t.j. 7 mesiacov a 16 dní) mzdu vo výške 108.051,-Sk (7 x 14 357,-Sk + 16 x 472) resp. 3.586,64 eur. Pri vyčíslení ušlého zisku súd vychádzal z potvrdenia zamestnávateľa navrhovateľa, ktoré sa nachádza v pripojenom spise o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, a podľa ktorého za rok 2006 dosiahol navrhovateľ čistú mzdu úhrnom vo výške 172.288,- Sk, t.j. 14.357,-Sk mesačne (172.288,-Sk/12), resp. 472 Sk denne (172.288,- Sk/365).

Preto súd konštatuje, že navrhovateľovi vznikol v priamej príčinnej súvislosti s jeho vzatím do väzby a jej výkonom ušlý zisk v podobe ušlej mzdy u jeho dovtedajšieho zamestnávateľa. Nemohol u neho vykonávať prácu a ten mu následne nemohol vyplácať za vykonanú prácu mzdu. Do 09.11.2007 teda navrhovateľovi jednoznačne patrí náhrada ušlého zisku. Počiatok, od kedy mu patrí, súd stanovil až na deň, nasledujúci po dni, kedy bol s navrhovateľom ukončený pracovný pomer dohodou, t.j. odo dňa 24.03.2007. Zo svedeckej výpovede Bc. Janky Gemmelovej vyplynulo, že zamestnávateľ má voči navrhovateľovi ako svojmu zamestnancovi vysporiadané všetky záväzky do skončenia pracovného pomeru dohodou dňa 23.03.2007. Do tohto dňa tak navrhovateľovi v súvislosti s väzbou nevznikol žiadny ušlý zisk. Pre úplnosť súd dodáva, že obdobie od vzatia do väzby do skončenia pracovného pomeru mal navrhovateľ u svojho zamestnávateľa vykazované ako čerpanie dovolenky. Pokiaľ sa teda navrhovateľ domáhal náhrady mzdy i za obdobie už odo dňa vzatia do väzby 16. februára 2007 jeho návrhu nemohlo byť vyhovené.

Rovnako navrhovateľovi v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o vzatí do väzby vznikol ušlý zisk po tom, čo bol prepustený z väzby. Odo dňa prepustenia z väzby, teda od 10.11.2007 až do 09.05.2008, t.j. 6 mesiacov bol navrhovateľ nezamestnaný. Súd opätovne konštatuje, že nebyť rozhodnutia o vzatí do väzby, navrhovateľ by sa v takejto životnej situácii neocitol, t. j. naďalej by bol riadne zamestnaný u svojho pôvodného zamestnávateľa, u ktorého by riadne poberal mzdu. Preto je súd toho názoru, že

nezamestnanosť navrhovateľa v období od 10.11.2007 do 09.05.2008 je v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o vzatí do väzby. Na uvedenom závere nemôže zmeniť nič ani tá skutočnosť, že navrhovateľ svoj pracovný pomer u pôvodného zamestnávateľa ukončil dohodou. Súd zdôrazňuje, že k dohode medzi ním a jeho zamestnávateľom o skončení pracovného pomeru došlo práve v dôsledku toho, že navrhovateľ bol vzatý do väzby. Za obdobie od 10.11.2007 do 09.05.2008 (za 6 mesiacov) by navrhovateľ u svojho pôvodného zamestnávateľa dosiahol vyplatením mzdy celkovo sumu 86.142,- Sk (6 x 14.357,-Sk). Za toto obdobie, keďže bol navrhovateľ nezamestnaný, poberal len dávky v nezamestnanosti úhrnom vo výške 43.340,-Sk. Rozdiel medzi vyššie uvedenými sumami 42.802,-Sk (86 142 - 43 340), t.j. 1.420,77 eur predstavuje ušlý zisk, resp. ušľú mzdu, ktorá navrhovateľovi za uvedené obdobie vznikla, a na úhradu ktorej má voči odporcovi nárok.

Okrem tejto časti celkového ušlého zisku (navrhovateľom označenom ako škoda) si navrhovateľ uplatnil aj náhradu za ušľú mzdu vo výške 2.912,69 eur, kedy v období od 10.05.2008 do 01.08.2008 a v období od 01.06.2009 do 31.07.2009 nemal žiadny príjem, pretože nikde nepracoval a nepoberal ani dávky. Takisto si uplatnil aj náhradu za ušľú mzdu vo výške 4.411,41 eur v období od 01.08.2008 do 31.05.2009, kedy namiesto mzdy, ktorú poberal u pôvodného zamestnávateľa poberal mzdu u nového zamestnávateľa v nižšej výške.

Podľa názoru súdu aj strata tejto ušlej mzdy za uvedené obdobia, s výnimkou obdobia od 01.06.2009 do 31.07.2009, je v priamej príčinnej súvislosti s väzbou navrhovateľa. Je zrejmé, že keby nebol navrhovateľ vzatý do väzby za normálneho chodu vecí by pracoval u svojho dovtedajšieho zamestnávateľa, ktorý ho zamestnal opätovne až dňa 01.08.2009, kedy sa u neho uvoľnilo pracovné miesto. Táto skutočnosť vyplýva z výpovede svedkyne Bc. H. E.. Počas obdobia, kedy bol navrhovateľ evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie mu nebola poskytnutá žiadna pracovná príležitosť a iba vlastným pričinením a s pomocou svojho brata si navrhovateľ našiel zamestnanie u zamestnávateľa ELEGANCE s.r.o, kde však dosahoval nižší príjem ako u pôvodného zamestnávateľa. Za obdobie od 01.08.2008 do 31.05.2009 dosiahol u tohto zamestnávateľa čistú mzdu 1.471,78 eur. V rovnakom období by u pôvodného zamestnávateľa dosiahol čistú mzdu 4.765,65 eur (vychádzajúc z priemerného čistého príjmu, ktorý u neho dosiahol v roku 2006). Navrhovateľovi tak ušla mzda vo výške 3.293,87 eur (4.765,65 eur - 1.471,78 eur). V období od 10.05.2008 do 01.08.2008 (teda 2 mesiace a 21 dní), kedy navrhovateľ nemal žiadny príjem, pretože nikde nepracoval a nepoberal žiadne dávky, mu uvedeným spôsobom ušla mzda vo výške 1.282,19 eur (2x476,56 eur + 21x15,67 eur).

Súd nepriznal navrhovateľovi náhradu ušlej mzdy za obdobie od 01.06.2009 do 31.07.2009, pretože navrhovateľ vo svojom výsluchu uviedol, že v čase od 01.06.2009 do 31.07.2009 pracoval. Bližšie si nespomínal o akú spoločnosť išlo, avšak prevádzku mali v Trenčíne a on pre nich vykonával niečo podobné ako obchodný zástupca. Pracovnú zmluvu mal riadne uzavretú. Táto skutočnosť vyplýva aj z listinného dôkazu, a to oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi zo dňa 24.11.2011. Ako ďalej uviedol, výplatu však od tejto spoločnosti nevidel. Podľa názoru súdu je nedôveryhodné tvrdenie, že navrhovateľ pracoval na základe pracovnej zmluvy bez poberania mzdy. Takýto záver odporuje elementárnemu racionálnemu správaniu sa bežného človeka, zvlášť v pozícii navrhovateľa, ktorý sám uviedol, že sa snažil nájsť si prácu, aby dosahoval príjem, ktorý mu v dôsledku jeho väzby ušiel. Navrhovateľ neuviedol, že by tohto zamestnávateľa žaloval o zaplatenie nevyplatennej mzdy, alebo by podával trestné oznámenie pre nevyplatenie mzdy. Čo by bol postup preukazujúci jeho tvrdenie o tom, že mzdu nemal vyplatenú. Toto tvrdenie je preto podľa názoru súdu účelové. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nepreukázal výšku mzdy, ktorú dosiahol u jeho zamestnávateľa v období od 01.06.2009 do 31.07.2009, súd nemohol určiť ani výšku ušlej mzdy, prípadne ustáliť, či vôbec došlo k rozdielu medzi priemernou mzdou, ktorú dosahoval o svojho pôvodného zamestnávateľa a u zamestnávateľa v uvedenom období.

Celková výška ušlej mzdy tak potom predstavuje spolu sumu 9.583,47 eur.

V súvislosti s vyčíslením ušlého zisku je potrebné uviesť, že súd berie do úvahy hypotetické skutočnosti. Podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/319/2008, z 28. apríla 2010) sa za ušľú zisk považuje ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci by sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania

škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že ako vyplýva z uvedeného, táto konštrukcia je postavená na hypotéze o riadnom, pravidelnom chode vecí. Ide teda o hypotézu, resp. domnienku. Nemožno vylúčiť, že navrhovateľ by nedosahoval predpokladanú výšku mzdy, alebo naopak, by dosahoval vyššiu mzdu, avšak vzhľadom na nemožnosť potvrdenia hypotetických skutočností a potrebu spravodlivého rozhodnutia o náhrade ušlého zisku, je nutné sa uspokojiť s hypotézou o zachovaní pôvodného stavu, teda o dosahovaní priemernej čistej mzdy, ktorú dosahoval navrhovateľ za určité dlhšie a ustálené časové obdobie. V danom prípade je ním rok 2006, ktorý predchádzal vzatiu navrhovateľa do väzby.

Navrhovateľ si v návrhu uplatnil aj náhradu trov obhajoby, ktoré súviseli s jeho väzbou. Označil ich ako trovy konania, pričom tieto pozostávajú z trov za úkony právnej služby v sume 3.032,11 eur a z cestovného a náhrady za stratu času v sume 262,81 eur.

Podľa citovaného ustanovenia § 18 ods. 1, ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom.

Preto súd rozhodoval aj o tom, či existuje povinnosť odporcu na zaplatenie trov obhajoby, ktoré pozostávajú z odmeny za úkony právnej služby, ktoré poskytol navrhovateľovi, ako obvinenému, jeho obhajca v trestnom konaní, v ktorom bol vo výkone väzby.

V rámci uvedeného trestného konania boli navrhovateľovi poskytnuté tieto úkony právnej služby, ktoré súvisia s prejednávanou vecou: 13 úkonov po 98,59 eur (prevzatie a príprava obhajoby 16.02.2007, výsluch navrhovateľa ako obvineného 17.02.2007, návrh na vykonanie dôkazov KR PZ 22.02.2007, návrh na vykonanie dôkazov KR PZ XX.XX.XXXX, výsluch svedka X. XX.XX.XXXX, žiadosť o urgenciu vykonania dôkazov KR PZ 22.03.2007, výsluch svedka Y. X. 0X.XX.XXXX, výsluch obvineného W. 02.05.2007, výsluch svedka Y. X. XX.XX.XXXX, opätovný návrh na vykonanie dôkazov KP TN 11.06.2007, výsluch svedka Z. H. X. 04.07.2007, výsluch svedka Jána Kotiana st. 23.08.2007, opätovný návrh na vykonanie dôkazov KP TN 23.08.2007), 13 úkonov po 49,30 eur (verejné zasadnutie o vzatí do väzby OS TN 18.02.2007, odôvodnenie sťažnosti voči uzneseniu o vzatí do väzby 23.02.2007, vyjadrenie k sťažnosti KP TN proti väzbe 05.03.2007, podnet na prepustenie z väzby na KP TN 05.04.2007, vyjadrenie k stanovisku KP TN 23.04.2007, verejné zasadnutie OS TN o väzbe 30.04.2007, vyjadrenie k sťažnosti KP TN 08.06.2007, verejné zasadnutie o predĺžení väzby OS TN 07.08.2007, žiadosť o prepustenie z väzby 23.08.2007, verejné zasadnutie o väzbe OS TN 04.10.2007, odôvodnenie sťažnosti o väzbe 04.10.2007, vyjadrenie k návrhu KP TN na predĺženie väzby 05.11.2007, verejné zasadnutie OS TN väzba 06.11.2007), 26 x 5,90 eur režijný paušál v roku 2007, 1 úkon po 52,68 eur (verejné zasadnutie PPO OS TN 14.03.2008), 5 úkonov po 105,36 eur (hlavné pojednávanie v dňoch 11.04.2008, 14.04.2008, 18.04.2008, 22.04.2008, 25.04.2008), 6 x 6,32 eur režijný paušál v roku 2008, 2 úkony po 115,90 eur (vyjadrenie k odvolaniu KP TN 12.10.2009, verejné zasadnutie na KS TN 12.11.2009), 2 x 6,95 eur režijný paušál v roku 2009, strata času v súvislosti s návštevou navrhovateľa vo väzbe v Leopoldove v dňoch 30.03.2007, 20.06.2007, 03.07.2007, 11.07.2007 za 8 polhodín vykonanej cesty po 9,86 eur, t.j. v sume 78,88 eur. Návštevy obhajcu vo výkone väzby v uvedených dňoch má súd za preukázané z potvrdenia ÚVTOS a ÚVV Leopoldov zo dňa 18.03.2010, ktoré sa nachádza v spise o predbežnom prerokovaní nároku.

Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľovi ako obvinenému boli jeho obhajcom poskytnuté v rámci jeho obhajoby právne služby. Navrhovateľ však nepreukázal, že v súvislosti s jeho obhajobou došlo k vzniku škody na jeho majetku, teda k reálnej úme na jeho majetku.

Vo všeobecnosti pre občianske súdne konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti zaťažuje v konaní toho účastníka, ktorý sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vychádzajúceho. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom

dôkazného bremena. Nutnosť preukázania tvrdení účastníka konania vyplýva zo skutočnosti, že súdy rozhodujúce spory v občianskom súdnom konaní sú a musia byť pri rozhodovaní nestranné. Ak by súd rozhodoval iba na základe riadne nepreukázaného tvrdenia účastníka konania (ktoré je v rozpore s opačným tvrdením protistrany) automaticky by tým porušil základnú zásadu, a to zásadu jeho nestrannosti, ktorej zákonným vyjadrením je § 18 Občianskeho súdneho poriadku. Zásada rovnosti účastníkov konania stanovená v článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je transformovaním zásady rovnosti občanov pred zákonom ustanovenej v článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Súd môže svoje rozhodnutie založiť len na skutočnostiach, ktoré boli v konaní preukázané s vysokou mierou pravdepodobnosti, blížiacou sa k hranici istoty. Kde sa v konkrétnom prípade táto hranica bude nachádzať je v zásade individuálne, závislé od posúdenia všetkého čo vyjde v konaní najavo a čo vyplynie z vykonaných dôkazoch, posúdiac ich jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. V civilnom konaní, ktoré sa riadi týmto prístupom, pre neunesenie dôkazného bremena postačí, aby druhý účastník spochybnil tvrdenia protistrany tak, že nebudú z pohľadu súdu preukázané s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote.

Vznik škody na majetku navrhovateľa, ktorá mu mala vzniknúť na základe toho, že počas jeho trestného stíhania musel platiť trovy svojej obhajoby, teda odmenu a hotové výdavky svojho obhajcu, navrhovateľ mienil preukázať listinným dôkazom, tento však súdu nepredložil. Toto jeho tvrdenie tak ostalo iba v rovine tvrdenia. Samotný odporca požadoval, aby navrhovateľ toto tvrdenie preukázal. Právny zástupca navrhovateľa mienil takýto dôkaz súdu predložiť (za tým účelom súd odročoval pojednávanie), avšak neurobil tak s odôvodnením, že sa mu ho nepodarilo nájsť. Síce bolo preukázané, že navrhovateľ mal počas jeho trestného stíhania zvoleného obhajcu, ktorý ho riadne obhajoval, avšak nebolo preukázané, že by navrhovateľ skutočne platil tieto trovy. Nebolo preukázané ani to, či obhajca za svoje právne služby prijal nejaké plnenie. Pritom je povinnosťou advokáta evidovať to, akú sumu peňazí prijal pri výkone advokácie za svoje služby.

Objektívna pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že navrhovateľ zaplatil zo svojho majetku trovy obhajoby neexistuje, pretože o tom nepredložil žiadny dôkaz. Preto záver o existencii tejto skutočnosti možno založiť iba na subjektívnom presvedčení sudcu, ktorý rozhoduje v tomto konaní. Podľa názoru konajúceho súdu však toto presvedčenie nie je podporené žiadnou inou skutočnosťou, ako je všeobecné konštatovanie, že je racionálne, aby obvinený platil odmenu a hotové výdavky svojho obhajcu. Tento racionálny predpoklad však podľa názoru súdu nie je dostatočným na ustálenie, že navrhovateľovi v súvislosti s obhajobou vznikla majetková škoda, teda reálna ujma na jeho majetku. Je možné ho vyvrátiť napríklad (takisto nepreukázanou) hypotézou, že právne služby boli poskytnuté navrhovateľovi „pro bono“, prípadne za cenu nižšiu ako podľa príslušnej vyhlášky.

Podľa názoru súdu navrhovateľom nebol uvedený žiadny ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý by mohol súd skonštatovať, že je neprimerane prísne vyžadovať od navrhovateľa preukázanie zaplatenia trov jeho obhajoby. Takýmto dôvodom celkom určite nemôže byť to, že jeho obhajca, a zároveň právny zástupca v tomto konaní, nemôže nájsť dôkaz o tom, že prijal od navrhovateľa peňažné prostriedky za jeho obhajobu, navyše ak advokát má evidenčnú povinnosť ohľadne svojho príjmu a takisto má povinnosť archivovať účtovné doklady po určité časové obdobie.

Bez vplyvu na rozhodnutie o tejto otázke súd považuje za potrebné uviesť, že právo na náhradu škody, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť v dôsledku vyplatenia odmeny obhajcovi za podanie ústavnej sťažnosti dňa 11.10.2007, nie je dané, pretože tento úkon právnej služby nebol vykonaný v trestnom konaní a takisto táto ústavná sťažnosť bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky s konštatovaním, že nezistil porušenie základných práv navrhovateľa ako obvineného. Dôvodný nie je ani návrh na náhradu škody vo výške 183,93 eur, ktorá mu mala vzniknúť v rámci náhrady cestovného jeho obhajcovi za návštevy vo výkone väzby použitím motorového vozidla zn. AUDI A6 so spotrebou 7,6 litra pohonných hmôt na 100 km. Nielenže navrhovateľ nepreukázal, že toto vozidlo je vo vlastníctve jeho obhajcu, ale ani to aké pohonné hmoty spotrebúva (medzi naftou a benzínom je cenový rozdiel). Z tohto dôvodu nie je ani možné posúdiť celkovú dôvodnosť tohto nároku.

Záverom tohto rozsudku súd uvádza, že ak súčasťou argumentácie navrhovateľa bolo aj to, že jeho kauza, resp. jeho trestné stíhanie bolo medializované, čím bola poškodená jeho nemajetková sféra, osobnosť, je potrebné uviesť, že s medializáciou trestného stíhania navrhovateľa nemá odporca nič

spoločné. Túto medializáciu a z nej vyplývajúci prípadný zásah do osobnostných práv navrhovateľa nespôsobil žiadny orgán verejnej moci, ale médiá. Preto súd na túto argumentáciu v tomto konaní proti odporcovi nemohol prihliadať. Inak by súd vyvodzoval občianskoprávnu zodpovednosť odporcu za konanie iných (zodpovedných) subjektov.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože navrhovateľ aj odporca boli v konaní čiastočne úspešní, pričom miera ich úspechu je takmer rovnaká. Navrhovateľ sa domáhal žalovanej sumy vo výške 45.089,10 eur, pričom úspešný bol iba v sume 20.583,47 eur, čo predstavuje 45,65 % zo žalovanej sumy, teda približne jednu polovicu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.(§ 205 ods.1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že :

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p.,
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozdujúcich skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.